

post parentum condemnationem amittere omnia beneficia, quae posidit delictum obtinuerant. Quod tantum admittit, quando tempore, quo filii ea obtinuerunt, erint parentes notorii heretici. Quia tunc filios iocurere omnes penas probauimus & preced. n. 28. intelligenda quoque sunt haec, si filii sint concepti post parentum delictum. Quippe cum antea concepti nullas ob id penas incurant (vt probauit p. preced. n. 14.) nec erunt infames, nec inhabiles ad beneficia obtinenda, & subinde non erunt beneficia obtentis etiam post patris condemnationem priuandri.

32 Nollatenus tamen admittit, quod ait Simancas de Catholicis instit. tit. 29. n. 20. vbi docet non esse hos filios si pote iure priuatis beneficis obtentis post parentum condemnationem. Quod idem significat Peña d. commento 163. in volumen verbis, dom ait eos esse his beneficis per sententiam priuandos. At hoc non est admittendum. Quia vel intelligunt post parentum condemnationem, quando hi sunt Ecclesiæ incorporati, & tunc nec per sententiam priuandi sunt filii. Quia in famam, inhabilitatem, & qualcumque alias penas evadant. Ve probauit p. preced. n. 11. Si autem intelligent, quando parentes non sunt ad hanc reincorporationem admitti, id nequit esse verum. Quia cum sint irregulares (vt probauit n. 7) sunt omnino corrum beneficiorum incapaces; & ita nulla lenitatem deducatur, vt teneantur in vitro que foro ea dimittere. Quod etiam confit ex cap. 8. §. Haretici, de hereticis, in 6. vbi ita inhabiles ad qualcumque officia & beneficia, hinc redditum, & quidquid contra gemitum fuerit, reddatur iuritus & inane.

33 Quod si queras, an hi effecti inhabiles ad beneficia obtinenda, possint beneficium ante inhabilitatem obtentum permuttere? Quibusdam placet non posse hos sibi sponte permuttere; secus autem supernoti cogenti ex causa iusta id; ut quando propter eos ad aliud beneficium transferre. Quia superior non est ab illo sua culpa priuandiseo cogendit inire. Ita citato Stephanus, docent Acharian. Clem. 1. n. 10 de penit. & ibi 1mola num. 18. Adicendum est non valere permutationem. Quia in permutatione est refugio proprii beneficis, & acquisitio alterius. At inhabilis nullus beneficij acquirendi capax est. Sicutatio ne incapacitatis excommunicati ad acquirendum beneficium, est ita permutatione cum ipsa, vt bene tradunt multis citatis Conar. & Alma mater, 1. 7. art. §. 7. num. 2. vers. Quinto. Flaminus de regnum beneficiorum lib. 4. q. 3. num. 45. Demide, quia cum Epilicus nullum ius transferendi inhabilitate habeat, non priuatur aliquo suo iure. Atque ideo hanc partem tenuerit Glossa eadem Clement. 1. in principio, & Obtinenda, & ibi allegata Auto & Zenzelmo, Cardinalis, vers. I. f. 1. q. 3. Bonifacius ibi, n. 54. & n. 51. Quicke hi duo teprobant distinctionem prioris sententie.

34 In hoc ramen euenuit validus est permutatio, & illi, qui beneficij acquirendi est capax, acquirit beneficium, quod prædictus inhabilis cum iure permutterat; at inhabilis, ipso acquirendi incapax, non acquirit beneficium, quod gratia communione alter in ipsius favorem resignauit. Atque ita amittit proprium, nec ateratur acquerere. Quippe cum inhabilis ille habeat verum sui beneficij titulum, & alii, cum quo communitur, sit illius qui acquirendi capax, verè acquirit; & ideo inhabilis nequit ad id regredi, nec sibi resignatum acquirere, ratione propriae incapacitatis. Ratio autem huius est, quia quoties culpa permutantis non tenuit permutatio, nec fortia effundit effectum, valer permutatio & ipsius prædictum, ita ut nequeat ad beneficium proprium regredi. Ve citato Ioanne Andrea bene docet Flaminus de regnante beneficio lib. 1. q. 27.

35 Sed superest tractandum, an, sicut predicti filii & neptones, sunt inhabiles ad beneficia in posterum obtinenda, & priuantur ies, quae post parentum condemnationem obtinuerunt, sic etiam sunt inhabiles ad penas acquirendas, ac priuentur obtentis post eandem parentum condemnationem. Et viderit pars negans vera. Quia in

materia strida, penal & odiofa, qualis est priuatio, & maximè ob alienum delictum, appellatione beneficij non venit penitus. Cum longe differant, & ea penalis fit, difficultate interpretanda.

At idem omnino dicendum est, quod de beneficiis 36 diximus. Quod opimè docet Gregorius de penitentiis lib. 9. 4. n. 7. & consil. 1. 42. na. 7. vers. Quo casu. Et exstant diversæ decisiones Rota de hoc. Duxit primò ex doctrina Maximi lib. 1. consil. in 2 editione, tit. de tempor. ordinandorum, consil. 11. n. 12. vbi tradidit capacem beneficij esse quoque penitentias. Secundò, quia cum penitentia fuerit, & pars beneficij, est beneficio accessoria, & ideo indicari debet iuris principali. Tertio, quia eidem modo amittitur penitus, quibus beneficiorum. Vt probat Hieron. Gabriel consil. 187. num. 11. vol. 2. Quarto, ex cap. 8. §. Haretici, de hereticis, in 6. vbi cum textus dicat filios hereticorum ad nullum beneficium admittendos esse, Glossa & Beneficium, & Dominicus ibi in 2. aiunt beneficium ibi sumi iaceat. At tunc beneficij dignificatione claudunt penitus. Velut probat Gregorius de penitentiis, lib. 9. 42. Quinto, quia. Ut commentarij de hereticis, in 6. priuans filios predictos beneficis, virtutis verbis illis generalibus, nempe, Quibuscumque beneficis, & c. 2. §. Haretici, edem tit. & lib. virtutis illa negativa generali. Nullum beneficium. Quo casu semper continentur penitentias. Ut tradidit Glossa Clem. 1. v. Quodcumque, deriva & bene, cleric. Femin. & Postulisti, n. 8. vers. Quarta declaratio, derescriptio. Rebus de partibus posterioribus, lib. 11. n. 2. vbi & aliost referunt. Cacialupus de penitentiis, q. 30. n. 3. Gregorius de penitentiis, q. 28. num. 11. Mandobius reguli can. clavis, 1. 3. q. 6. num. 2. Non obstat ratio contraria adductio p. preced. Quia id fallit, quando v. ba sunt lata & vniuersalita.

Tandem ad argumentum n. 27 proposita respondetur.

Ad primum nega ut coniunctura. Quia utrumque probauit ex maiori delicti gravitate non recte dicunt argumentum ad extensioem penitentia minori delicto imposita. Ad secundum dic eum textum in illis verbis loqui exp̄lē de ipsius hereticis, & ita nil probat. Ad tertium dic eum textum esse intelligendum, iuxta c. 2. §. Haretici, & c. Statutum, el 2. de hereticis, in 6. de beneficis obtentis post parentum hereticum, nec enim induxit nonum ius quoad hanc priuationem. Quia principale remanavit ad declarandum in quibus inquisitoribus absque ordinario procedere valeant. Quare quod de beneficiorum priuatione additur, dicitur enunciatio & consequenter de priuatione non facit, c. Si Papa de privilegio in 6. & cito faciet, debet intelligi de beneficis postulatis, vt infra iuribus concordentur. Ad quartum respondetur, Innocentius in ea bulla 8. intelligendum esse de officiis & honoribus patris post crimen parentum; vt vel sic concordet cum iure communis, quod soli illis priuabat. Cum enim non expressè ut deputa ante crimen parentum, sed generaliter de adepis loquitur, venit inter optimo intelligentibus de ies, que contraria comparantur. Bulla autem 10. euidentem innocentem loquitur exp̄lē de beneficis obtentis ad preces hereticorum. Quod n. 29. confessum. Ad quintum, dicit Alexander IV. in ea constituzione mil pofios decernente circa beneficiorum priuationem, sed tantum declarante de quibus filii & neptibus hereticorum intelligatur commissio facta inquisitoribus, priuandis eos beneficis. Ad sextum respondetur, sicut in solutione ad quartum respondendum ad bullam 8. Innocentij IV. codem enim tenore vterque loquitur. Ad septimum respondetur codem proris modo. Ad octavum dicit responsum de adepis loquitur, & partim diximus eodem lib. 8. de matrim. diph. 4. n. 6. hanc clausem operatur, nli in his, quorum principes praefuit habere certam scientiam, qualia sunt, que in iure confundunt, feci de confundentibus in facto, quæ est hæc infamia. Sed tu intellige, vt hæc conclusio vera sit, quando post parentum condemnationem, vel delicti notoriæ tamen, id privilegium est comparandum, ac concepiunt post parentum delictum. Quia ante eam condemnationem, vel notoriætatem, non sunt infames nec incapaces honorum. (Vt probauimus c. 27. num. 28.) Nec similiiter, quando ante eam concepiunt. (Vt probauimus c. 27. n. 14.) Sic etiam proris diximus cap. preced. n. 18. de ies, quæ hæc comparent.

Circa posteriorē parentem, an in reorum lege virtutis maiestatis, sine capacite succedendi, ex testamento, & ab incestito, quibuscumque consanguineis & extraneis. Constat ne osse succedere in parentis condemnati bona. Quia quantum contrarium sit disponitum iure ciuii, l. Cognovimus, C. de heret. & c. Canfas, vs. si quis de predictis, auctor, ut cum de applicatione cognosc. & regia 7. 1. partit. 6. & l. 1. 2. 26. partit. 7. at contrarium est postea disponentum eodem iure cuiuslibet authentica Gazatas, C. de heret. & iure canonicis,

tentis post delictum parentum, & in obrenis ante ea. Quia obtenta post illud, sunt male, & contra iuris interdictum obtentas, at obtenta ante ea sunt iustæ aquilita, nullo iure interdicuntur.

C A P V T . XXIX.

Qualiter filii committentium crimen lese maiestatis diuinæ, vel humanae, amittant nobilitatem, & incapaces cuiuscunq; successionis reddantur.

S V M M A R I V M.

Circa amissionem nobilitatis, refertur quodam sententiam. 1. Explicatur sententia Autori, a n. 2. v. que ad 8. An nos omnes in incapaces successores parentum damnificati. 9. An filii & filii committentium crimen lese maiestatis humanæ, aut incapaces succedentes quibusque etiam coniunguntur n. 10. An postea ab ille aliquid ex contradicte accepterit. 11. Quid de filii hereticorum Refertur quodam sententia, n. 11. Explicatur sententia Autori, n. 12. Summaria argumenta, n. 14.

1 CIRCA priorem parentem, nempe, qualiter filii hereticorum priuentur nobilitate sanguinis, vel privilegij ab eis derivata à parentibus, & antiquis progenitoribus. Quidam clementis homines amittunt nobilitatem, & idem si filii committentium crimen lese maiestatis humanæ. Ducuntur, quod hi omnes sunt infames, ac omnibus prorsus honoribus excludentur. Ut de his posterioribus confitex Regia 2. 2. partit. 7. ibi. E dema desto suis filios que sanos, deueni quedar per infamatos por semper, quoniam predant aen. horra de cauillaria, n. de dignitate. Et ex l. Quisquis, §. Filigerio, C. adi. Iulianus macellarius, constat posterioribus hos esse infames. De filiis autem hereticorum constat eos esse infames, ex adducto cap. preced. n. 4. in hanc parentem inclinat Faber, ut enim refert Tiraquelius de nobilitate c. 4. n. 4. Et tenet Cantera quod criminalibus, ut de quod tanguntur punitionem delicti, c. 2. n. 11. Ordinaria de nobilitate part. 3. prim. ipsa in p. 2. 2. n. 17. vbi exp̄lē sit omnes delicentes a rei criminis lese maiestatis, diuinæ, vel humanae, perdere omnem nobilitatem; & part. 4. principali, c. 9. n. 5. fine, sit exp̄lē nobilitatem sanguinis naturalem & politiam ex privilegio perdere. Quamvis, ut constat ex eodem cap 9. num. 2. & 3. loquitur in hoc posteriori loco de filiis & neptibus, immo aut in criminis lese maiestatis humanæ nonnullos id de neptibus negare, eti ipse dicit receptus esse, neptones quoque claudi.

2 Prima tamen conclusio sit. Nobilitas sanguinis non amittitur per huiusmodi delicta parentum. Constat ex l. 13. de interdicto & relegatio, b. Eum qui iuratum amittit, nihil aliud iuris admire liberis, nisi quod ab ipso perterritum est. ad eos, si testam in civitate moratur, hoc est, hereditatis eiw, &c. Quare non a patre, sed a genere, a civitate, a rerum natura tribuerunt, ea incoluntur remanere. Et ratio est, quia hæc nobilitas est naturalis; ac naturalia & iura sanguinis, sunt immutabilia. Sed naturalia, i. institut. de iure naturali, & reg. Iura sanguinis, si reguli iuris, si reguli iuris finali partit. 7. Præterea, quia hanc non habent a patre illorum crimini reo, sed ab antiquis progenitoribus. Arque ita docent Tiraquelius de nobilitate, c. 35. num. 4. Simancas de Catholicis institutionibus, tit. 29. num. 18. Achelio lib. 2. num. 29. tit. 3. lib. 8. recipit. Videatio iunior in forezgo, in prologo l. 1. num. 72.

3 Hinc deducitur, nec ipsum parentem horum crimini reo priuari hac nobilitate. Quod probant rationes ad ductæ p. precedenti.

4 Secunda conclusio. Si nobilitas sit ex privilegio concessa, non ipsi parenti reo, sed aliis eius ascendentibus, immunitibus illius culpa, non priuantur ea filii. Quia eam non habent a patre reo, sed ab antiquis progenitoribus. Ita Tiraquelius Simancas, Achelio relati n. 2. Et idem est dictum

dum, si nobilitas sit patri & filiis concessa. Ut bene Tiraquelius, o. c. 35. n. 5. Quia militare eadem ratio.

Ar caput in primis ipse pater horum crimini reo. Quia cuncta sunt lib. naturalia, ac consequenter nec immutabiles, sed ex privilegio accidentari, & ita decepit ipsi perdit eam pater ille reus, viptore qui omnibus honoribus & dignitatibus priuatur. Et in hoc contentius cum sententia relata in i. & confitbit ex dicendis n. seq.

Tertia conclusio. Si privilegium sic concessum soli parenti horum crimini reo, ipse amittit nobis iure. Quod constat ex ratione tradita n. preced. Et docent Simancas de Catholicis institutionibus, tit. 29. n. 18. Menochius consilio 8. 5. 8. vol. 9. & consilio 8. 8. n. 14. eadem vol. 9. Orlora de nobilitate, p. 4. principali, c. 9. n. 2. & seqq. Qui bene addit ea quod priuati filios & neptones, immo & tota posteritas priuatur. Vi bene tradunt Tiraquelius de nobilitate, c. 35. num. 4. Et idem Orlora de nobilitate, p. 3. principali, p. 2. 7. n. 17. & de hac nobilitate intelligenda est l. reg. 1. 2. 2. partit. 7. Et ratio est, quia illo privilegio gaudeat tota posteritas ratione parentis, cui concilium est, & sic dependenter ab illo. Quod verum existimat, eti filii illi sint concepti ante parentis delictum. Quia non amittunt, quia ea sit filiorum pena; nam penas defindimus hos filios non incurtere, cap. 27. n. 14. sed quia id habent dependenter a parente, & fieri posteras amittit, quamvis solum filii & neptones, via maliciâ, & filii sibi via feminâ, penas incurant.

Quarta conclusio. Si filius ob propriâ seruitutia aut beneficia, obtinuit a principe, ante parentem vel auorum delictum, priuilegium nobilitatis, exemptionis, militie, aut cuiusvis honoris, non amittit illud, ob sequens parentum delictum. Quia id independenter parentibus acquisitum. Hanc etiam probant rationes, quas cap. preced. n. 18. adduximus ad probandum, hos non priuari beneficis obtentis ante parentis delictum. Arque ita docent Orlora de nobilitate, p. 4. principali, c. 9. n. 9. Menochius veroque loco, quem n. preced. refut. Arque inde credo, eti ob parentum beneficia, id privilegium imperit. Quia id privilegium non personam parentum, sed ipsorum filiorum, est concessum, & quamvis causa concessionis fuerint beneficia parentum; ut cum effectus sit iam plene consummatus, non penderat sine causa existentia.

Vt omnis conclusio. Sit priuilegium sit obtentum a filiis, ob propriam etiam benemerita & servitutia, post hæc parentum delicta, ea tacendo, si ignorancia, hæc ex malitia, non valer priuilegium, & ita nec ipsi, nec descenditibus prodest. Quia tacita est infamia, & priuatio hororum non per parentum delictum. Et ignorancia culpa liberat, non autem subiectio visio. Ut probauimus lib. 8. de matrim. disp. 21. n. 6. Sit Orlora aedem c. 9. n. 10. Arque ampliatur n. 11. quamvis clausa ex certa scientia, & exempli modi potestatis, sit adiecta. Quia utrādant Baldus, & alii, quos ibi refut. & partim diximus eodem lib. 8. de matrim. diph. 4. n. 6. hanc clausem operatur, nli in his, quorum principes praefuit habere certam scientiam, qualia sunt, que in iure confundunt, feci de confundentibus in facto, quæ est hæc infamia. Sed tu intellige, vt hæc conclusio vera sit, quando post parentum condemnationem, vel delicti notoriæ tamen, id privilegium est comparandum, ac concepiunt post parentum delictum. Quia ante eam condemnationem, vel notoriætatem, non sunt infames nec incapaces honorum. (Vt probauimus c. 27. num. 28.) Nec similiiter, quando ante eam concepiunt. (Vt probauimus c. 27. n. 14.) Sit etiam proris diximus cap. preced. n. 18. de ies, quæ hæc comparent.

Circa posteriorē parentem, an in reorum lege virtutis maiestatis, sine capacite succedendi, ex testamento, & ab incestito, quibuscumque consanguineis & extraneis. Constat ne osse succedere in parentis condemnati bona. Quia quantum contrarium sit disponitum iure ciuii, l. Cognovimus, C. de heret. & c. Canfas, vs. si quis de predictis, auctor, ut cum de applicatione cognosc. & regia 7. 1. partit. 6. & l. 1. 2. 26. partit. 7. at contrarium est postea disponentum eodem iure cuiuslibet authentica Gazatas, C. de heret. & iure canonicis,

nonico, & *Vergentis de harte*, &c. *Fili*, &c. *Quicunque s. Ille-*
tici, *codem tit. in 6. vii decernitur bona haretiorum ad hi-*
scum pertinere, exclusis omnino filiis ab eorum bonorum
fuscellione. Quod omnino feruanum esse, non obstante
dispositione iuris regij, eo quod haretis sit cumen mere
Ecclesiasticum, docet opimè Greg. Lopez cod. 17. l. 7. v. Ca-
tholicon. De filiis etiam reorum laeti maleficiis, constitutis
ex dicendis n. leg.

- Secundò constat, filios committentis crimen *la* maiestatis humanae, esse prorius incapaces succedendum ex testamento, & ab intestato, quibuscumque confanguineis & estraneis. Constat ex l. *Quisquis*, §. *Fili⁹ vero*, cap. *Litan⁹ maiestatis*, ibi: *Fili⁹ vero eius a matre, vel aucta, nonnumquam etiam proximorum hereditate ad successione habentur alieni; testamento extranovorum nihil capiant.* Arque deinde decidit l. *regia*, t. 2. partis 7. *At filia⁹ reorum huius criminis, non excluduntur omnino successione matris, sed sucedunt ex testamento, & ab intestato, in quattuor bonorum matris partem.* *Vt expresse habetur d.l. Quisquis*, §. *Ad filias, & d. legias.* *Conceditur autem sola quarta bonorum pas, & quodquid iure communi, & co regio, sola ea quarta pars bonorum matris erat legitima dividenda inter filias.* At cum nouissimum huius regiae iure hi iam legitima autem, potest filii habere totam matri legitimam, vñ hodie est aucta. Ex qua pene sunt nulliendi. Et quia intentio carum legum est, dare filiabus in regiam legitimam. Erat ita tenet *Greg. Lopez et al. 2. glossa penal.* *Molina to 3. de iust. disp. 638 n. 13. in prioritate.* Poteuerit etiam ha filii sucedere aliis confanguineis & estraneis, ex testamento, & ab intestato. Cum hoc non reperatur interdictum in filiabus, sed in filiis masculis. Erat ita tenet *Salterus et al. Quisquis*, §. *Ad filias.* *Greg. Lopez & Molina ad loco citato.*

II Non tantum hi filii sunt incapaces aliquid recipiendi ex donatione, vel alio contrafacto inter viuos. Quia dicti textus solum priuat filios hos hereditatem, & legatis libi relictis, vñ ex legiūma successione pertinenteribus. Quod ad contractas extendi non debet, præsternit in materia odiosa. Atque ita docent *Greg. Lopez* eadem l. 2. r. *Mandas*, q. 2. *Molina tom. 3. de iustitia*, p. 4. *disp. 638 n. 24.* & *tom. 4. disp. 481 col. 3.* & alter *Molina lib. 4. de primogenit. cap. tit. n. 50.* *Monochus confitio 808 n. 37.* & *58 vol. 9. Angelus et al. Quisquis*, n. 5. *vers. In textu, ibi proximorum hereditate.* *Parvus con filio 639. n. 17. vsq; in finem, lib. 3. Deciana in practica criminis*, lib. 7. 4. n. 21. *Estratio est, quia nequeunt capere ex testamento, & ab intestato,* potest capere ex contracta. *Vt tradunt Glossa, t. 1. donatione, C. de secundis nuptiis. Badius Ls 1 qui, ad summum fidei vulgarizationem. S. Iacutus, & S. Legatus, n. 46 ff. de verb. obligat.* *Quamvis Gysas de crimen lesa maiestatis, lib. 3. tit. 1. de penam, quia incurruunt filii committentis id crimen, q. 2. in se, vacillat.* *Quia textus d.l. Quisquis, §. *Fili⁹ vero*, ob id priuat filios hac successione, vñ perpetua egitate fordecan; vñ expressè dicitur.* *Quod frustratur, si possent aliquid ex contracta capere.* *At optimè respondeat Deciana ibidem, velle textum eos sic loce defereat respectu successionum, de quibus ibi est termino.* *Nam ita helicatum inuenirent, vel sua in dñstra immensas opes compararent, non puniantur illis.*

12. Difficultas tamen est, an hinc pena incapacitatis succedendi auis, & alio confangueinis & extraneis, afficiat quoque filios hereticorum. Afflant quidam. Dicuntur primò, quod valeat argumentum ex criminis lege maiestatis ad hereticum, dictum affirmant. Quod probant, quia adduximus. c. 28 n. 4. Secundò, quia lex penalis ex identitate rationis in ea expressa est, videtur ad casum, in quo eadem ratio militar. Vt probauit libri 3. de maritiis. disp. 42. n. 4. At duplēcē rationem tradit texus. l. Quisquis. s. Filii vero, C. ad l. Iulian. maiestatis, cur priores filios committentes crimē lege maiestatis humanae capacitate cunctisque successioneis. Prior est, grauitas delicti paterni. Posterior, timor imitacionis in filios. At viratique fortius in hereticorum filios militat. Cum heretici sit grauius delictum, & magis seripserat posteritatem. Tertio, ex constitut. Federici Imperatoris edita Padue anno 154. quam maiestatis humanæ, princeps timet audaciam filiorum, ne opibus nixia deante imitatione parentum, idem crimen in principem moliti. Quod aperte constat ex l. Quisquis. s. Ad filios. Cad. Iulian. maiestatis, vbi postquam, s. Filii vero, priuataris filios capacitate cuiusvis sue cessionis, descendens ad filias non plectat eas nisidem penit., subiungens hanc rationem: *Mixtū enim circā se debet esse sententia, quae pro infirmitate sexus minus auras esse confidimus.* Quia ratio non habet locum in heretici. Quia (v) bene considerauerat Antonius Concius l. 1. pag. 4. vrs. Ideo ridentur, C. ad l. Iulian. maiestatis, opes audaciā prostant ad machinandum malum in principem. Heretici autem nullis opibus indiget, vrincentur. Et confirmatur, quia ex maiori criminis grauitate, non recte inducit maior pena inculta & impotita, sed sola aquilæ causas majoris imponeenda. Vt latè probauit c. præced. n. 5. Et ideo hanc sententiam tueruntur Roffredus

Doctor antiquus et clatus a Cyno d.l. Quisquis, n.6. Bart. conf. 118.
n.4. vers. Præterea ego video, vol. 1. Baidum l. Gallus, s. Quidam
redit, m.2. col. 3. ver. Territoriam est, ss. liber. & postquam
Burgarum l. 1. ad medium, C. de hec ed. instaur. Guido Papo
confutio 17. g.5. ad finem. Iason l. Hereditas, su. 8. C. de his quibus
vix indigni. Alexander confutio 7. q.4. n.1. ver. 1. Præterea naturales
3. Chastanus in confutacione Burgarum, rubrica 2. s. 5.
99. Segura l.3.8. finali, n.139. ss. liber. & postquam & l. Cohe-
redit. s. Chim sile, n.7.3. & dupli q. ss. liber. vulgar. & ibi in
additionibus Gomez. Arias l.4. Tauri, n.9.9. Ant. Gomez 10.
varianum, c.2. a.13. Simancas de Calbo in illo ist. sit. 29.9.19. &
in Enchiridio indicant. l.6.3. n.8. Gomez de l. con i[n] j[ur]is centuriis
toto respectu 31. Zephala confutio 10.3. num. 18. vol. 1. Decianus
in practica criminali, lib. 1. p. 4. n.6. limitat. 8. Villalobos in *juris
communibus opinionebus*, lit. Ep. Filium, num. 191. Cantera in *juris
questionibus criminalibus*, tit. de qua felonibus tangentibus pa-
titionem decisi. c.2.1.1.2. cedebat l.8. sc. copiatis l.3. n.3. p. 20.
ladiego in *foro Iurzogae*, in prologo, l.11. x. 6. & 65. Menochius con-
futio 8.05. n.23. & 14. & confutio 888. m.24. vol. 9. & conf. 1128
per tornum volum. 1. Medinatorm. 3. de iustit. p. 1. diff. 6.5.8. n.15.
vers. Quod vero, & n.25.

- Ad argumenta contra propostam uero responderetur.
Ad primum confit ex dictis praeced. in prima ratione.
Ad secundum confit similiter ex dictis ibidem in 1. & 2.
ratione. Ad tertium dic. Fedicatum in ea constitutione
non dalgamus filios hereticorum pena exheredationis,
sed ex ea pena tam rigida in filios rerum lexe maiestatis
statuta, probat iustum esse puniri penas graibus ibi
explicatis hereticorum filios; at inter illas non numerari
vult exheredationem, nec incapacitatem succedendi. Ad
ultimo die, tunc tantum sententiam principis vim
legis obtinere, quando occasio aliquis controvenerit
inter priuatos oīta, legem explicat, ferens sententiam, ea
mente, ut illa interpretatio vim legis vniuersalis habeat,
non autem, quando simpliciter fert sententiam, non con-
stituens, vi illius interpretatio sit generalis, neque explic-
sim legis verba ita interpretans, ut inde conlect principi-
pem voluisse, ut ea interpretatio vim legis obtinemet. Ut
optimè docet Courr. & Decretal. 1. p. 7. §. 4. m. 3. Quod hic
contingit, neque enim Pontificum illorum mens fuit de-
clarare iura filii hereticorum penas imponentia, nec
verbum significans id dicunt, sed in eo calus speciali ob-
vinuerit regis iuris, & ob communem parentum &
filiorum hereticorum omnes ipsi penas astrinxit.

C A P V T   X X X .

An filij & nepotes via masculina possessoris maiorum
ratus rei læse maiestatis, diuinae, vel humanae,
& filij via feminina, excludantur à maioratus
successione, & transeat ad ulterius vocatum?

S V M M A R I V M.

*An filii sedemta sunt infame? & non succedunt in maiestatum? n*m*1.***
Quod non possunt aliquid suum. 2.
*An filii & nepotes haeretorum non in illustrium maiestatu. excludantur ex clementia regum? carent? Reservat quadam sententia. n*m*2.***
Explicit sententia Authorum. 4.
*Solus enim argumentum. n*m*3.***
Tollit & invenit alia summaria.

QU A S T I O hæc procedit, quando maiestatus non confiscatur in perpetuum; quando enim si confiscatur, constar omnes successores excludebat. Vt posse quæ est fisci in perpetuum. Quando autem in perpetuum confiscetur diximus tuto cap. 18. Nec numerauit inter hæc crimina, sodomitam patrem, eo quod nullius iure causum sit, filios oꝝ eam affici infamia, aut alia sucedentia incapacitate; & ideo constar filios in eum maiestatum succedere. Quod bene docet Molina lib. 4 de primogenitis et vle. n. 51.

crimen perfidioris, qui non est institutor maioratus, et

Q. V A S T I O I. An ob heretis possessoris, qui non est
titular maioratus, amittat filii & nepotes via maiestatis
& filii via feminae maioratum, qui caret iuridictione,
& his exclusi sunt a feciat ad equeantes vocatos. Et pars affinis
narrans ex equeantibus probatur. Prima, quia patens ha-
bitus est incapax succedendi in maioratum, & ergo de
heretica, ibi. Debet bonum temporalibus spolari. Ergo & filii
genitante & post delictum. Quippe in Hispania succede-
tur in maioratum, representantur de parentes, *L. regia 40.*
T. 1. art. 1. lib. 5. tit. 7. lib. 5. nouer. eccl. lib. De manera que siem-
per hic y fué descendentes legitimos per suos representar la
persona de sus padres, aunque los padres no sian sucedido en los
dichos mayorazgos. At succelio ex parentis representatione
de ferenda, non competit filii, si parci viuens tempore
delationis, et si succedendi incapax. Cum nequeat plus
iurius esse in effectu, quam in potentia cause influenti.

Qua ratione dicitus Molina multos refecens lib. 3 de primogen. c. n. 45. & Iustip. seq. defendit dispositionem, in qua vocantur masculi, accipendam de masculis ex viro descendenteribus, non autem ex feminis: quia sicut haec viens excluderet a successione, sic masculus ab ea descendens, excludens est. Arguit ob eandem rationem multis relatis, idem Molina codem lib. 3 c. 7. n. 1 & 2. & Menoch. conf. 172. n. 5. vol. 2. tradunt tunc folium polle illum in parentis mortuorum succedere, quando hec pars patens vivet, id posset. Ne que enim patet successoris incapax postea in his representari ad succedendum: idque probat d. l. 40. Tamen ibi, aunque su padres no ayan sucedido en los masorazgos. Quippe ea lex exigit potestiam sucedendi in parente, quamvis effectus successionis non sit fecundus alias in nepte dicetur, aunque no zyn sucedido. Et confirmatur, quia successiones ordinis debito, ac non intermissio debent esse. L. viii. v. 2. Quibus excedit, & res. Sed videndum, si de successione editio, & 5. Placebat, Institutio de legitima agratorum successione. At non et ordo debitus, sed intermissio, si patre excluso, tanquam incapace, succederet filius. Amplius confirmatur, quia quanto cuidam successio interceditur, censetur eius descendenteribus intercedere. Quod absurdum sit eos admitti, quorum regimuntur au-

X + CCC

certo conditionis eventu, nempe, si possessor premaritato successori, & id maximè procedit, quando successor non est primogenitus, aut est transuersalis, aut extraneus vocatus; eorum enim successio pender à morte omnium primiti vocatorum. Quare ius hoc tamquam conditionale nequit dici acquisitum, ut radice incapacitatis sublequebitur non amitteretur. Quod optimè dixit Bellamera decis. 723. n. 16. statim in principio, ibi: Dispositio futura, & meret capitis conditione suspensa, nos potest aliquem sortiri effectum, ante huiusmodi conditions eventum. Et ideo Tiraquellus de nobilitate, q. 40. n. 199. optimè dixit has primogenitorum & aliorum vocationes, scilicet generales & incertas, ac ex futuro eventu pendentes, & ideo nullum conferat initio determinatum comprehensionem. Et Molina l. 1. de primogen. c. 13. n. 32. ait ius hoc succedendi in maioratum non effidicatur irreuocabiliter, ante delaram successionem, cum spes succedendi variabilis sit; & ideo hanc spem appellari a Platoni somnium vigilantium. Tertio, quia successio in legem iuris filii suis debitam, est omnino similis successione maioratus, cum filius viro parte obriueatus succedendi, & dictus quasi creditor, nec obiectu parte dicatur denouo acquirere, sed quasi continuare dominum. Ut confitat ex multis, quia congruit Tiraquellus in Siennensis, in prefatione, n. 19. & 10. C. de reuocat. donat. Et tamen non obstante hoc iure acquisito ante tempore nativitatis filii, desideratur eius capacitas tempore obituum patris. Ut tradunt omnes scribentes cum Glosa l. 5. n. alienum, q. 9. In extrinsec. v. Hereditate, ff. de hered. inst. & extar. expedita lex regis 12. 3. pars. 7. & tradit ibi Gregor. Lopez v. Herencia. Et confirmatur, quia ideo Franciscani punitogenitus, vel tempore habili insitu- tute, non succederet in maioratum, quod tempore delatae successionis sit iam incapax. Quarto, quia si capellania in- situatur ut cati primogenitoribus succedentibus ad insitu- torem in perpetuum, est similis maioratu, & tot censuram vocationes, quod sunt vocati, omnem illi acquirunt ius, nec recipiunt ab ultimo possitore, sed a primo insitu- tore, sicut evenit in successoribus maioratorum, & tamen ei iure acquisito non obstante, excluduntur qui tempore col- lationis fuerit incapax, ut filii hereticorum condemnati, & quecumque infamis, vel irregularis. Ergo idem continget in successoribus maioratus. Et confirmatur, quia eodem modo, quo ius civile excludit ab hononibus filios rerum latae maiestatis, excludit ius canonicum a beneficiis filios hereticorum. Illud habetur. L. 1. q. 5. S. Ed. verd. C. ad l. Italiam maiestatis. Hoc autem l. 8. illestit. de heretico, in 6. Ergo hec illi sunt incapaces cuiuscumque honoris, ita hi cuiuscumque capellania, non obstante iure illo ante- quarto per vocationem insituitorum; ac idem continget in successoribus maioratus. Quinto, quia cum esse licet prius, quam posse acquirere, & non entis nulla sint qua- litates, nequit dici ex maioratus insituitione posteris acquisitum ius aliquod; quare merito, & abscie vilius iniuria potius canonicum & civile impide hoc ius nondum acquisitum, putando iniquitatem ab hereticis iure successionis, & impediendo hoc succedendi ius consu- cultare. Et confirmatur, quia Molina lib. 1. de primogen. c. 13. n. 12. & alter Molina tomo 2. de iust. p. 1. disp. 620. num. 4. ha- biunt si ratiō infanta, qui infamem reddit, successionem in- capacem, priuabunt infamis successionem maioratum, sicut alia quacumque successione. Quod in infamia ex criminis lege maiestatis, dumne, vel humane, prouenient, & similius delictis, obser- vandum erit. Vbi clare videtur tenere hanc sententiam. Et eam expresse tenet Mares de maioratu, in t. edit. p. 2. q. 4. l. lat. n. 1. Quod limitat n. 6. q. 4. & in filii sunt con- cepti post patrem delictum.

4. Ad dicendum est, hos ius non sanante, sive post hereditate, non excludit maioratus carentis iuri- dictione successionem. Dux primò, quia maioratus insitu- tiorum tot donationes facte, si in contractu insituitorum sit; & tot legata, si in testamento, quod sunt in perpetuum vocati, ac si liberum specifice ac nominatum, facta essent; & ideo quilibet vocatus consequitur dominum eodem instanti momentu, quo accedit dies vocationis; & hoc iusque

iisque videatur esse quodammodo nova concessio, vel vt omnes descendentes videantur esse successores primi instituti, delictum vnius alterius non nocere. Quia omnes doctrina aperte probant successionem filiorum in maioratum, non impediri ob quodcum parentis delictum. Cum vi probauimus non ex persona patris, nec eius nomine, cuius vocatione, sed ex propria, & independenter à patre succedant. Secundo probatur, quia quanum vo- catio posteriorum ad maioratum, sit conditionalis, at ex contractu conditionali non minus oritur obligatio & ius in ipso, id est, id ceterum conditionis, quan ex contra- tractu aboluto & puro, obligatio de ipsi, abolitione & in re. Cum veroque contractus sit in (no) ordine & gradu perfectus. (Verumtamen citatis probauimus lib. 3. de matrim. disp. 4. num. vlt.) Idque etiam confat; nam si vocatio huius conditione nullum ius acquiretur ex ea vocatione, non utique citandus esset, nec praedictae legitimatio alicuius facta à principe. At est necesse citandus, ut cum com- munitate tradunt Barollii Secundus l. Galli. S. Et quid si tantum n. 30. coroll. 4. ff. liber. & posth. & ibi Iason. 1. 33. ver. Ecclis. Rumin. n. 198. Decima confil. 55. n. 2. fine, vol. 1. Tertio, quia non est cur filii hereticorum ab his maioratus exclaudantur, cum iuxta vetoren sententiam non sint infames. (Vt probauimus cap. 28. nu. 5.) Et esto effici infames, maioratus hi iurisdictione carentes non sunt dignitatis. Ut optimè num. 4. probant Molina de primogen. l. 1. c. 13. num. 4. & alter Molina tomo 3. de iustitia p. 1. disp. 620. n. 3. At infantia non excludit a temporalibus diuiniatur bo- ni habitus, qualia sola cum obligatione non alienandi continent in maioratus. Preterea, quia sunt capaces succedendi ex testamento, & ab interdicto. (Vt probauimus cap. precedenti n. 14.) Et datonum esse capaces, id in eligendu- m est de successione eorum, quae post delictum paten- tum pronemunt; & proinde solam succedendi poten- tiam in ea, quae ex tempore nondum acquisitaverant, lex abstat, non autem acquisita spe immunitates parte in- situitorum. Ut agens de filiis reorum laicæ maiestatis, quos esse vniuersitatem successionis incapaces probauimus cap. precedenti n. 10. tradit Boerius de iust. 7. n. 6. his verbis: filius pro- divisor non priuatur successione ante crimen commissum a patre delata, sed solam post adiuvacionem Ermelius Auren. Gomes. l. 40. Tauri n. 9. ver. Tertio non obstat, vbi haec sit, ut committentia crimen laicæ maiestatis sunt incapaces ad succendam, illud procedit in successione legali, que procedit ex legi dispositio- ne post delictum commissum, sicut vero in successione & dispositio- ne minis ei debita & acquista saltem sive ex dispositio- ne ipsius fundatori. Quia illatus anteri non debet. Et idem docet Aurelius Corvulus tractans de iure emphyteotico, tit. de causa priua- tionsis per mortem ciuilium, n. 28. Molina lib. 4. de primogen. c. 13. n. 32. lib. 5. Paulus confil. 31. n. 3. ver. Sed quando, vol. 1. Probus addit. ad Monachum. c. 1. n. 4. fine, de hereticis. n. 6. vbi dicunt feudo concessio alicui & ius hereditibus, culpam vnius alteri non nocere. Quia nonnulli quaque per se censuram vocationes, & tamquam independens ab aliis. Et doctrina, quam tradunt Baldus in feudi. c. 1. nu. 3. fine, si vassallus feudo priuatur, & ibi Petrus Rauensis ad finem, Rumin. confil. n. 32. lib. 5. Paulus confil. 31. n. 3. ver. Sed quando, vol. 1. Probus addit. ad Monachum. c. 1. n. 4. fine, de hereticis. n. 6. vbi dicunt feudo concessio alicui & ius hereditibus, culpam vnius alteri non nocere. Quia nonnulli quaque per se censuram vocationes, & tamquam independens ab aliis.

Et doctrina, quam tradunt Dyndreg. Non debet, in feudi, dereliquerit iuri in 6. Baldus l. 1. n. 6. vers. Et predicta, C. de bo- ni libertorum, & l. penult. n. 1. fine, C. de legitimo herede. Platea l. Privilige, ad finem, C. de decurionibus. lib. 10. Valens cadens q. 49. n. 9. Dux a reg. 346. fine, vbi aiunt delictum patris noceferum, quando feodium est nouum, debebaturque filio, iure successionis, mediante persona patris, feci si sit antiquum, feliciter, ab aliis ante censibus ac quiescam. Et doctrina, quam tradunt Alvaratus, Jacobus Ardisio, & Ifernus, quos refer & sequitur Curtius junior de feudi, p. 5. conclus. 1. limit. 1. n. 3. ver. Quod quidem, vbiauit, quando versa in- quisitio fidei sunt ita concepta, vt in persona vniuersi-

ante conditionis euentum, intelligitur de effectu absolu-
to; & ideo appellatur hoc ius somnium, quod frustrativa-
tum deficiunt conditiones. Et ideo etiam nullus dicitur
ab initio comprehensum determinatum in vocatione; quia
pendent vocations ex causa conditionis euentu. Quod
non impedit rite vocations conditionales, quos sunt
vocati. Ad terrum, & confirmationem, constat ex dictis
in solutione ad L. A. d. quartum factorem similius debet ad-
esse capacitem tempore successionis in maioratu, sicut
& tempore successionis in eam capellaniam. At vel ha-
renici repellit ab omni beneficio in posterum acquirendo. c. 2. §. *Hæretici heret. in 6. & id reperitur illius incap-
pax tempore successionis in illam; non autem redditus
alicubi incapax succedit in maioratu iurisdictione
carentem. Ad aliam confirmationem facit confit ex dictis.
Ad quintum dic, cum acquisitionis huius iuris non sit qualitas aliqua physica, sed moralis, non indigere eam existentia physica acquirentes, sed fati esse moralē, quae est omnia
vocatorum in primo influente, qui est caput totius
illius familiæ vocate. Sicut quia tota posteritas in Adamo
peccaverit, & ideo obnoxia illi peccato, non opus fuit physica posterioris existentia, sed moralitas Adamo, tanquam
in capite. Ad confirmationem die verumque Molinam in
coloco agere de ipso meteo re lafia maiestatis diuinæ, vel
humana, nam quando de filiis hereticis egere, teneat ex-
presa nostra sententiam. Ut eos resiliat n. preced.*

S V M M A R I V M.

*An filii hereticorum priuinent maioratu habent iurisdictionem? Re-
ferror opinio, p. 6.
Explicatio sententia Auctoria, n. 7. Et solutio contraaria, n. 8.
Pofit n. 3. inservit alia summaria.*

6. Questio II. An filii hereticorum & nepotes via pa-
terna, & filii via materna, in incapacem maioratus muniri
iurisdictionem, etiam cum titulo Ducatus, Marchionatus,
& Comitatus, quando illic heretici non sunt maioratus in-
strutores? Duplex est sententia. Prior uter eos esse inca-
paces, & ita transire maioratus ad veteres vocatos ca-
paces. Dicitur primò, quod omnia huiusmodi primogeni-
tia centent dignitates, ac de illis, tanquam de digni-
tatis lit iudicandis. Ut alios referunt probat Molina
lib. 1. de primogen. c. 13. n. 6. & alter Molina tom. 3. de infasti. c.
1. diff. 620. n. 3. Ut infra tales dignitates accedere ne queant
l. 2. vbi Bartol. I. & alij scribentes, C. de dignitatibus, lib. 12. &
I. C. de infantiib. lib. 10. Et confirmatur, quia primogenita
sunt suæ natura indiuidua, ita ut integræ ad cunctem
successorem debeat pertinere, vt ex multis probat laf-
sime Molina lib. 1. de primogen. 100. c. 1. Ergo si hi nequeant in
iurisdictionem succedere, nequibunt in reliqua bona. Se-
condò, quia quando in codem concurrit duplex causa, al-
tera prohibens, seu nocens, altera permittens, seu proficiens,
illa percutit hunc. Ut tradit Bartol. & multi ali, quos
congerit Monachus de arbitriar. l. 1. q. 80. n. 27. & de presump.
l. 3. p. 29. n. 56. & confitex. L. Sabini, 28. p. communis
dandum, ibi. In re enim pari potiori esse causam prohibientem
confit. At hic concurrens causa permittens successionem,
nempe, bona temporalia, & probribus, nempe, iurisdictio.
Ego hæc prenarr. Tertio, ex Regia 3. tit. 3. lib. 8. neuerco-
pil. vbi de filiis & nepotibus hereticorum via masculina,
& filii via feminina, sic dicitur: *No pudenter, ni se fiant de nue-
stro Confessio, ni tenet officio publico, ni real.* At Comites, Dukes
& Marchiones sunt in concilio regio. Ut expressè habetur
Regia 4. t. lib. 2. noua recip. & docet Greg. Lopez. 1. 6. v. Ac-
cisejar. t. 9. part. 2. id ex eo texu collig. Ergo hi sunt in-
capaces maioratus, cui prædicti tituli annexentur. Et con-
firmatur, quia ademmet regia 1. 2. interdictum has officia
c. 16. n. 19. At nemo dicit iurisdictionem Pratorum tem-
poralium inherere territorio, sed persone seu dignitatibus.
Cum ergo iurisdictionem non inheret boni maioratus, mihi
nun bene dicere transferri accessoriæ cum illis. Ultimò,
quia, etiæ iurisdictionis effici boni accessoriæ, ex capacitate
bonorum non deductur capacitas iurisdictionis. Ut confit
in religione bonorum capaci, que non succedit in maioratu
habentem iurisdictionem, etiæ capax illorum sit, hac
impe-

impedit. Ut cum vetiori opinione ruerimus lib. 7. a-
gentes de vero pauperum. Et confirmatur ex doctrina
Gregory Lopez. l. 27. v. Vincens, t. 7. part. 1. vbi extum cap. 2.
de religiosis dominis, decidenti omnia iura Ecclesiæ vincere
altri, competrere Ecclesiæ cum vno fit. Immitat, nisi Ecclæ-
sia, cui vno sit, si in eis ipsiis aliquid Ecclesiæ vincere
tunc enim sit non acquisere illud, & tamen eis accessoriæ.
Et ideo hanc sententiam ruerimus. Pofit. lib. 8. ordinamen-
ti, n. 7. lib. 1. col. 7. ref. Sed circa præmissa, vbi loquitur
indistincte de filiis hereticorum, & de maioratu habent iurisdictionem, vel titulum Comitatus, &c. Villadiego in-
terior in foro. go. prelego l. 11. n. 8. vbi loquitur de filiis post
hereticis patris genit. fecit. sit. si annexa geniti erant, &
de maioratu habent iurisdictionem, vel titulum, Burgos
de Paz. tam in questionibus suis, q. 3. n. 57. sive in 68.
& loquitur in genere de infiambus, & quando maioratu
sunt ampliū, nempe, Ducatus, Marchionatus, Co-
miranatus, & similis, quibus sunt annexa magna oppida ha-
bentia sub eis plures vasallus, & iurisdictionem, fecit. in
q. 4. de aliis maioribus inferioribus. Procedit senten-
tia lunt Doctores, quos n. 4. reuelunt, dicens filios her-
eticorum in nullum maioratum succedit. Et pro eadem
citantur alii, quos n. 9. referunt, dicens filios esse se
maiestatis humanae, non succedentes in nullum maioratu-
tus; quoniam vero non faciat pro hac iurisdictione, nam ex-
presè aliqui factores hos filios esse incaپes, sicut filii
hereticorum esse capaces. Ut constabit ex Doctori-
bus, quos n. 4. reuelunt, dicens filios hereticorum
sunt. Sed fuit huic sententia Greg. Lopez. l. 2. v. Mandatis quib. 2. t. 1. part.
7. in ratione, quam tradit, ut si regnum eius in maioratu huma-
ne succedere possit in maioratu iurisdictione & dignitate pre-
dictum. Quia inquit, hi infames, & consequenter iuris-
dictio nequeant auctoritate pupilli, in ipsorum tutorum
commodum, quando principalius eorum commodum
cererunt, aperte, quando principalius auctoritate
commodum minoris, etiæ accessoriæ & concomitantier sequan-
tia tutorum commodum. Ut si de tutoris auctoritate
heredem post patrem, potest tutor hereditatem illud audeat
auctoritate prælatæ, cui inde tibi accessio illæ utilitas le-
gitimatur, ex eo quod pupillus tanquam heres maneat tibi
debet aucto. Et ex quo textu Glosa libr. Accommodare, &
ibi Bartol. in principio, num. 1. & ceteri scribentes inferunt,
quod non licet de cetero, licet si loquitur per consequen-
tiam. Et l. Quidam sunt servis, 17. ff. deponit, dicitur de po-
tentiis negari, qui sunt iuriis cuiuslibet, non autem qui sunt iuriis
genit. & opponit ibi Bartol. n. 1. ex contractu iuriis genit.
ut ex contractu iuriis, non auctoritate, que est iuriis cuiuslibet,
s. i. iustitia actionum. Et respondet illam actionem non
concedi principalius, sed in consequentiam contractus
iuriis gentium permitti, ex quo resulat. Cum ergo in his
maioribus iurisdictione & titulis, sicut accessoriæ terri-
torio, & bonis maioratus, eo ipso, quod filii hereticorum, &
alij similis, sunt capaces iurisdictionis & eorum bonorum, e-
runt quoque consequenter capaces iurisdictionis & titu-
li, sicut accessoriæ. Quod autem iurisdictione & titulus, sunt
accessoriæ in territorio & bonis, probatur. Nam iuri patro-
natus est vere in patrono, vt in iure patro. & tan-
quam iuri annexione resipit, et dignus iuri patro.
bonorum, & tamen quia huius iuri patro. anno clausus, dicitur
ut accessoriæ, & accessoriæ iuri patro. & cum ea transferatur. Ut tellantur Abba-
s. Ex literis, p. 2. notabilis 2. de iure patro. Lambertinus de urepa-
tronatu p. 1. lib. 1. q. 3. a. 11. n. 3. Et similiter in capitulo proximo
allegato texus e. Soper. c. 2. de prob. 6. quoniam probendit
non iniuriet cura animari dicitur illi accessoriæ, et quod
illius anno clausus est. Et Dominicus lib. 1. n. 2. notabilis 2. inde inferit
polle magis dignum annecti iurius ergo. Ergo similiter
quoniam iuri patro. & titulus in heretico personam exercen-
ti, tanquam subiecto, & non principaliter a territorio, dicu-
tur ruram illi accessoriæ, quia circa illud exercetur, & cum
illo datur. Et si contragreditur per iurisdictionem, con-
cedit p. 1. solo telescop. & datur tamen virili conexa, &
cum illo iuridicum in quibus successione. Quare dupli-
citer potest dicitur. Dicitur Datus, Marchionatus & Comi-
tatus, (vt optime aduersus Molina lib. 1. de primogen. c. 1. n. 19.)
prior modo, in eam administrationem abique territo-
rio, que morte donacioni finitur, accedit successores trans-
ferunt, & tunc non datur accessoriæ, sed principaliter; po-
sterior modo, vt annexa territorio, & vt cum illo ad
heredes transeat, & tunc datur accessoriæ. Id ipsum
etiam

etiam probatur ex §. Si tamen alienam, insit de rerum donis. ibi: Si tamen alienam purparum vestimento suo quis intinxerit, licet pravisor si purparum, tamen accessione ricebat vestimentum. Vbi glossa: & Pravisor, notar priorius accedere aliquando vilius: & procedere cum textum, quando purparum fuit apposita gracia ornandi vestimenti: si tamen e contra vestimentum seruire purparum conseruantur, autem purparum fore principale. Cum ego insit & o. & tunc, dentur cum territorio & bonis, gracia ornandi illa, dicuntur illis accessoria. Nec enim bona ipsa censentur ut quas, & ornanda dignitas & iurisdictionis, est e contra. Idem etiam probatur ex Iinal. C. vii. & apud quoniam, ibi: Quis vel certe administratione, cui & iurisdictione adhuc, preparari sunt. Ergo iurisdictione dicitur annexa oppido, in quod est administratio. Rursum idem probatur, qua attento iure communii, concilio territorio vniuersali, censemte consilia iurisdictione, vt docent Bart. l. i. n. 16. si de iuris iusti amicium iudic. Baldus l. i. §. Iuritio n. 2. ver. Sed hic queritur: si de officio praeficii iuris, & i. A procuratore, i. n. 1. ver. Item pone. G. mandati. & in seconde c. i. n. 16. de capitaneo, qui curiam vendidit. Romanus conf. 4. 4. n. 7. Contra: multos allegans, quefi predicti, c. i. n. 10. Greg. Lopez l. 68. v. Tal villa, & 18. partit. 3. Villalobos in suis communibus opinione, lit. n. 261. Olamus in concordia iuris, lit. i. n. 86. Et reddit rationem Baldus, Romanus, Contra. Greg. Lopez, eo quod iurisdictione Castro adiaceat, & ei si accessoria. Quartu[m] principaliter probatur nostra lenitentia ex doctrina Baldi l. i. n. 1. ver. Donec ergo, C. de secundi nuptiis, (qui titulus legitur ibi a Baldi in duplice loco, & hoc habetur in priore) quam sequuntur additiones ad Baldum ibi, lit. D. & ibi loen. Ga. ron. 22. Alexander additionibus ad Bartolom. l. 2. antea m. i. C. de dignitate, lib. 12. Traquilius de nobilitate c. 2. 4. n. 6. vbi docent feminam habentem comitatum ex parentum lucelle, non amittere hanc dignitatem ratione infamia contracte ex translatu ad secundas nuptias intra annum lucus. Et reddit rationem, quia haec dignitas est quid hereditarium, & ventrum hereditatis consequiam, & est annexa territorio: & aliquid retinetur in consequtientia, quod non restetur principaliter. Quorum doctrina satis apte probat hanc lenitentiam, quamvis enim non loquantur de dignitate acquirendae, sed de ea retinenda, & facilius aliquid retinetur, quam acquiratur. Vnde non faciunt in hoc, sed eo quod ea dignitas veniat quam accessoria, & in consequtientia, & multo sic concedantur, que per modum principalis concedi nequirent. Idem docet Lucas de Penna l. col. 1. post medium, C. de reis postulatis lib. 10. dicens infamem sicut a successione paterna in alia bona non excluditur, ita nec a regim successione expellendum: & dicit sic in curia Romana decisum esse. Idem docet Antonius Gomez l. 45. Taurin. 112. at fin. ver. Sexto probata sententia, vbi ad dignitatem regalem, & ducatus, & cuiuscunq[ue] maioratus, & ipsam iurisdictionem, que descendunt ut successiones, transire in omnino inhabiles. Tandem haec sententia magis confirmabitur ex solutione ad contraria, quam n. seq. apponentes. Et ideo pro hac sententia facit Molina lib. 1. de primogen. 6. 12. a. 11. vbi loquens in genere de infamib[us], ut eos esse capaces succedendi in quocunque maioratum, cum iurisdictione & titulo ducatus, &c. eo quod iurisdictione & titulo sunt accessoria bonis. Et ad item faciunt Doctores, quos in tercia & quarta ratione retuli, dientes idem de infamib[us]. Pro eadem sententia sunt DD. quos n. 11. referemus, dientes titulos reorum laicarum maioratus humanae esse capaces horum maioratum. Et quos retulimus n. 4. dientes iudicantem non quam perdi maioratum ob quodvis parentum crimen: nec hoc nocere possit, quod bona ab aliis proueniunt, & in qua, non ex illorum persona, sed ex propria succedunt. Et in propriis terminis tuerit hanc sententiam Molina lib. 1. de primogen. 6. 12. v. quae ad 54. loquens de filiis hereticorum, & illis maioratus sunt instituti in testamento, sive in contractu: quamvis n. 54. aliquantulum trahat, quando maioratus iurisdictionem habet, & dicat occurrenti casu esse deliberandum: at vero in hanc partem inclinat, vt tunc quoque sint capaces: &

personæ, nempe illius regis, & ideo ex ea non constitui legem generalis. Sed & quod principi, ver. Planè, insit de iure natura, genium, & ciuitati. Vel secundò, dic cum eodem, quandoque expedire bono communi, ob regis haec regnum priuari regno totam posteritatem: eo quod malum inde imminens nequeat aliter ceteri. Quod etiam probavimus. 18. n. 55. At hoc non cument maioratus priuatis. Et si argumentum valeret, concluderet virgine totam posteritatem his maioratus priuandam. Ad sextum dic eam regulam procedere, quando de virtute est principale, fecerit quando dignus venit accessori. Ad septimum dic, eundem Baldum ibi explicare, dicendo id contingere, quia nomen fundi est nomen priuatum, quod non est subiectum iurisdictionis, & sic autem vendito territorio vniuersali, censemte venditam iurisdictionem illi annexam. Quod idem docent idem Baldus, & alij, quos retulimus precedit in fine seruari ratione. Ad confirmationem dicti, eam legem non intendit, autem accessori transferre iurisdictionis modum, sed tantum esse necessarium illius expressionem, ut censemte collata: ac cum haec expressione potest dupliciter conferri. Prior modo, per se, & principaliter, ut quando nulli territorio annectitur, nec transit ad haereses, sed conceditur in administratione. Posterior modo, accessori territorio, ita ut cum illo ad haereses translat. Nec est summe de iure patronatus, quod noluit ius canonicum in operatione exprimi, ne videatur per se & principaliter vesti, premitique ratione eius augeri, eo quod sit ei spiritualiter pnexum. Ad octavum conitatur factus ex dictis numero precedit. Ad viximum dic monasterium non excludi a maioratu, eo quod sit iurisdictionis incapax, est enim capax: sed ex prelumpa inititoris voluntate. Ut dicimus lib. 7. tractantes de voto paupertatis. Ad confirmationem dicemus doctorem esse conformem decisioni textus c. Recolentes, desflata monachorum, & decisionem illius legi ex hoc textu transcriptam esse, vbi deciditur possessiones Ecclesie vnitae: monasterio vendendas esse, quando eas habere repugnat paupertati monasterii: quia sequitur ea violator, sive principaliter, sive in consequtientia eas habeat. At infamia filiorum hereticorum a solis dignitatibus principaliter habitis excludit.

S V M M A R I V M .

An filii reorum laicarum maioratus excludantur a quibus suis maioratus, etiam iurisdictionem cum titulo comitatus, &c. habentur? Reservat quodam quoniam n. 9. & alia n. 10. Explicatur sententia Doctoris, n. 11. Post num. 11. insunt emittit summaria, que deficiunt.

QUESTIONE III. An filii & nepotes committentis crimini laicarum maioratus humanae, via masculina & filii via feminina, sint capaces succedendi in maioratum, sive simplicem, sive iurisdictionem habentur, etiam cum titulo comitatus, marchionatus & ducatus? Quidam hos incapaces esse censem, ideo dicunt tunc maioratum deuolui ad ultiores vocatos. Dicuntur illi (de rationibus, quibus num. 6. id probatum est de filiis & nepotibus hereticorum: quia multo fortius in hoc casu urgent, eo quod constet hos esse infames, quod de filiis hereticorum est subiunctum. Ut constat ex dictis c. 8. a. 1. v. quae ad 5. Et ideo haec sententiam sufficiunt Perez in lib. 8. ordinamus regi. 7. lib. 1. col. 7. ver. Sed circa premisa, & Burgos de Paz in sua questionibus cuiuslibet q. 7. a. n. 57. risque ad 68. vbi loquuntur de infamia in genere, & de maioratus amplissimis, nempe, ducatus, marchionatus, comitatus, & similibus, quibus sunt annexa amplissima oppida cum multis vassalibus, secus (inquit) de maioratus inferioribus, & quantum momentum non sunt.

Alij autem ita distinguunt, si maioratus ille sit institutus in ultima voluntate, tales filii, aut nepotes, nequeant in eum succedere, qualificante que sit maioratus ille, lecus si sit institutus in contractu inter viuos. Ratio prioris partis est, quia si sit institutus in ultima voluntate, filii & nepotes succedunt. Pro eadem sententia est Molina lib. 1. de primogen. 6. 12. a. 11. v. quae ad n. 54. & quamvis in hoc n. 54. aliquantulum trahat in causa, quo maioratus dignitatem & iurisdictionem annexam habeat, dicaque causa egenus esse.

amplius deliberandum: ut vere in hanc partem inclinar, vt & tunc succedantur: concluditque n. 55. vicecum hoc sit de illis, qui post parentum crimen concepti fuerint: & at ante conceptio luccedere in quemque maioratum. Eadem sententiam tenet Menochius confito 8 o. & n. 3. r. s. que in finem, vol. 9. explicans quāmis maioratus habeat distinctionem, conatur, marcionaris, aut ducatus: & n. 34. & 35. aut hoc maxime procedere: quando filii ante parentem etiā concepti fuerint: & sic clare sentit idem idem de concepto polte: cum inter virtus nullum dictum confitetur quod p̄nas, quo de parentem delictum sunt iure filii statuta. Ut ex ipso regulimus cap. 17. n. 9. Eadem sententiam tenet Videlius junior in forego, in prologo l. 11. n. 76. & 81. explicans, siue maioratus creat dignitate & iurisdictione, siue illa habeat annexa: & siue maioratus sit institutus in contractu, siue in ultima voluntate: & hoc aut maxime procedere, quando filii concepti fuerint ante parentem delictum, & ita videtur idem sentire de his qui post illud concepti sunt: quatenus autem hoc limitat, quando pater natus criminis reus, non est illius maioratus institutus, pertinet ad questionem tractandam duplii numeri. Nam huc quicquid egimus, quando criminis nos sunt primi institutores maioratus, sed licet liquorum illius possit formum.

SUMMARIUM.

An quando primus maioratus institutor datur? namquam hæreditatio aut lege, mortuorum rebus, succedunt filii & nepotes in eum maioratum, sicut succedit, quando aliis possit in ea criminis liquoribus: Reservatur quādam sententia, n. 12.

Explicatur sententia Antwerp., n. 12.

Testimonia. An quando primus maioratus institutor datur? namquam hæreditatio, aut lege maiestatis rebus, succedunt filii & nepotes in eum maioratum, sicut hæretur probantibus eos succedit, quando reliqui possit in ea criminis laborant? Neminem de hoc tractantem innenit, Videlius junior in suo iuris juge, improposito l. n. 76. qui de filiis reorum lezamaiestatis humana loquens, ait eos, si post parentum delictum concepti fuerint, minimè succedere in maioratus, quibus iurisdictione & dignitas, sunt annexa, siue maioratus ille in contractu, siue in ultima voluntate institutus sit. Atque nullum huius usus sententie fundamentum afferit.

Ceterum hoc distinctione quæsi hoc dilunda est. Si maioratus ille, siue simplex, siue iurisdictionem annexam habens, fuit testamento institutus, fuit ante, siue post delictum patris, nullatenus succedent in illum filii, siue concepti ante, siue post illud crimen parentis institutus. Ratio est aperta, quia huiusmodi maioratus applicatur in perpetuum filio, reiecta tota posteritate. Vi probauimus hoc codem libro, in cap. 18. num. 64. vbi idem diximus, si in quacumque alia ultima voluntate institutus fuerit. Similiter non succedit, quando institutus est in quoamque contractu, quantumvis irreuocabili, post haec parentum delictum. Quia similiter tunc confiscatur in perpetuum, exclusa tota posteritate, eodem cap. 18. num. 60. Si autem maioratus hic fuit institutus ante parentis institutum delictum, & in contractu intervinios, siue irreuocabili, siue reuocabili, & quando reuocabili non est reuocatus ante patris condemnationem, filii in illum succedunt, siue concepti fuerint ante ea parentum crimen, siue possit quāmis maioratus habet quācumque iurisdictionem, & dignitatem comitatus, marchionatus & ducatus annexam: sicut hæc diximus eos succedentes in maioratus omnes huiusmodi ab aliis antiquitus institutos. Quoniam qua ratione non confiscatur huiusmodi maioratus ratione iurius quæsi filium sine id delictum: vt probauimus cap. 18. num. 66. eadem ratione id delictum non necebit filii, ratione eius iurius ex contractu illo acquisiti filii, antequam patet delinqnetur. Non enim priuari bonis, ad quæ iurius acquisitum habent ante delictum, sed solis acquisitis polte. Sicut num. 11. diximus. Addidi au-

tem, quando institutus est in contractu revocabili maioratus, nec reuocatus est ante parentis condemnationem, Quia si ante illam reuocatus esset, iam cesseret maioratus, nec in ea bona succederent filii, sed proflorus cum reliquis delinquentis bonis publicarentur. Ut diximus codem cap. 18. num. 66.

CAPUT XXXI.

Qualiter cum quibuscumque infidelibus interdicuntur fidelibus communicare?

SUMMARIUM.

An quando interdicuntur fidelibus in rebus infidelitatis, & politicis? 1.

An quando fidelis sunt firmi in fide, interdicuntur, n. 2.

An fiduciis atque familiaritatis conuersatio cum Iudeis, interdicuntur fidelis, n. 3.

Referuntur casus, in quibus interdicuntur communicatio cum Iudeis, n. 4.

An lector fidelibus habere seruos qui Iudei sunt, n. 6.

An idolo sacra, aut Iudeorum azyma, aut cibos, quos ipse discernunt, lector Christianus esse, n. 7.

An lector Iudeum medicina accipere, n. 8.

An fidei sui meditatio accipere, aut emere a Iudeo, & vii ministerio eius barbitonem, n. 9.

An post Catholicos Iudeo vendere, aut exhibere medicinas, n. 10.

An post fidelis cum Iudeo in balneum ingredi, n. 11.

An post fidelis unire Iudeum, aut eius esse coniugia, cibis non discernere, n. 12.

An post fidelis neueri iniurias, edere cum eo in eadem mensa, n. 13.

An post coram Iudeo manducare, n. 14.

An lector à Iudeo cibaria evocere, vel in eius diuiniorio, aut taberna, eis cibis empio, n. 15.

An missa ad praedicandum Iudeis, possit apud ipsos edere, n. 16.

An lector ad Iudeorum supplices dies festos, Synagogas accedere, cum eius ludo & choreas agitare, n. 17.

An lector gentilium templo ingredi, & insuflare, n. 18.

An lector Christiano nutrit filium Iudei, ex iure dominum, n. 19.

An lector Christiano familiari Iudeo, quando extra eum domum eius familiari, n. 20.

An Christiani sit integrum, an portione interdicuntur, suis operari, aut res Iudea quibuscumque locare, & esse eorum colonos, siue a scriptis isti, n. 21.

An postf. Christianus Iudeo aut infidelitatis, in testamento reliquerit, n. 22.

An interdicuntur contra Iudeos cum Iudeis, n. 23.

An in adiutorium bellorum iusti accessere infideles, n. 24.

An communicatio cum Iudeis interdicuntur, si licita cum aliis pagani, n. 25.

An si lectoris communicatio cum Iudeis interdicuntur, n. 26.

An postf. dispensare os lectori, n. 27.

Communicatio cum infidelibus dupliciter est posse. Primo, in rebus infidelitatis, ministrando eis, aut vendendo ea, quibus ad ritus infideles abuti volunt. Et de hac communicatione sat egimus li. p. 1. c. 7. Secundo, in rebus politici, & ad humanum commercium spectabili. Et huiusmodi communicatio non interdicuntur fidelibus cum infidelibus in p̄nam infidelitatis. Quia cum infideles sunt extra Ecclesiam, non possunt spirituali iudicio puniri, ablata fidelium communicatione, sicut hereticus per excommunicationem priuauerit communicatione fidelium. At potest Ecclesia interdicere fidelibus hanc communicatione ratione periculi subterfisionis ex amministris. Arque hoc docet D. Thomas ab omnibus recessus 2. q. 10. a. 9.

Hinc fit, non sile interdicendam hanc communicationem fidelibus, quia in fide firmi sunt, vt nullum periculum iudicio minime: sed potius infidelium contrario ex dicta communicatione probabiliter sperant. Quia cum dicta communicatione ratione periculi interdicuntur, vbi id periculum celari, cessat quoque prohibitio. Sic D. Thomas eod. a. 9. ab omnibus recessus.

Quare Ecclesia iure opimo ob prædictum periculum interdicere fidelibus affidiam conuerationem & familiaritatem cum Iudeis, & ad huc, de Iudeo. Nec exculantur fideles à mortali, si admonti eam non vident. Ut docent Angelus v. Iudeus, n. 1. fine. Sylvestri, ibi, q. 1. dict. 7. Armilla n. 5. Taberna q. 5. n. 6. vbi addidit, quando alius medicus non elita peritus. Sed v. Medicus, q. 16. num. 17. limitatus loquitur, dicens forte hoc procedere, quando medicus Iudeus est notabiliter doctus. Et in hoc casu approbo. Eandem quoque necessitatem indicant, si morbi grauius multis medicis indigeret, & non esset copia Catholicorum. Quia tunc penitus est, ac Catholicos non esse sufficietes pro eo morbo.

Specialiter autem est interdicta in decem casibus communicatione cum Iudeis. Primus est, interdicuntur, cum eis habitare. Secundus, eorum azymis vesci. Tertius, eos vt medicos accipere. Quartus, ab eis medicinas exhibitas recipere. Quintus, simul cum eis in balneum ingredi. Hi casus habentur in VI. Synodo c. 11. & referuntur cap. Nullus, 28. q. 1. Atque ea pena contravenienti imponitur, vt si clericus sit, deponatur: si vero laicus, excommunicetur. Sextus, eos invitare, ad corum coniuui accedere. Habetur in Concilio Agathenio cap. 40. & referruntur c. Omnes, 28. q. 1. Vbi & facilius vocatur oppositione. Septimus, eorum filios in dominis ipsorum ludorum mutuire, cap. Ad huc de Iudeis, 2. q. 3. Alius intelligit hanc prohibitionem, ministrum, vt nullo modo interdicatur emptio medicinae, sed acceptio illius vitro oblatra, vel date. Quia ius ad familiaritatem vitandum interdicere accipere medicinas vitro oblatas a Iudeis. At neuter intellectus placet. Quia non potest redditio, cur potius medicinas, quam alia empione aut donatione recipere a Iudeis ins interdictis. Er ideo legitimus sensus est illius prohibitionis, vt ius non interdicere medicinam a Iudeo preparatam, quomodo cumque accipere, sed ita vt Iudeus ipse tam ergo exhibeat. Quia hoc est quasi mederi infirmo, & ius dicit. cap. Nullus, interdicit familiaritatem, que est inter medicamenta, & argorum, non autem quae est inter ementem, & vendentem. Ita docent Archidi. eo cap. Nullus, num. 2. Bellanera num. 1. Terciorem, cuato Hugone num. 4. & 5. Sylvester v. Iudeus, q. 1. dict. 4. Et quamus Doctores hi non loquantur de donatione, sed de emptione. At dum explicant texturem de medicina exhibita, & applicata infirmo ab ipso Iudeo vt viterit familiaritatis contracta inter agrum, & medicamenta: clavis sententia non interdicit quācumque alias acceptiōē medicinā, quando Iudeus eam non applicat. Quia ratione credemur non fieri extra causam necessitatis dicta num. precedenti, vii ministerio barbitonoris Iudei fundit. Tertius venant Christiano, aut cucurbitulas applicantis, aut aliud medicamenta genis erga agrum exercitantes. Quia haec sunt medicina applicatio:aque contrahit familiaritatis, que est inter agrum, & medicamenta. At in aliis ministeriis non spectantibus ad medicinam ergo applicandam, non video vbi interdicatur Catholicus vii ministerio barbitonoris Iudei. Ut ad scindendos capillos hominis sibi, &c.

Similiter potest medicus Christianus Iudeo vendere medicinas, sed non exhibere, nisi caula pieratis. Sic Archidi. eo c. Nullus, n. 2. Bellanera n. 2. Terciorem, n. 6. Quam pieratis caula intelligi, quando concurrit necessitas explicatione num. 8. Quia eadem est ratio, arque eadem familiaritatis contrahit, sicut Christiano medetur Iudeus, siue Iudeo Christianus.

Circa quintum casum, in quo interdicuntur Catholicos in balneum cum Iudeo ingredi, obseruandum est, id non esse illicitum, quando necessitas cogit. Sicut in simili diximus num. 8. Vt si quis caula latens ingreditur in balneum, in quo Iudei quoque summi ingreduntur. Quod ipse cum subditus sit, & à principe permittatur, prohibere nequit. Ita Philiacus de officio sacerdotis, to. 1. p. 2. 1. 3. 6. 12. ad finem. Iam in fine optime dicit nec id est illicitum, etiā caula solitus recreationis fieri, dummodo Catholicus non accedit cum Iudeo, nec propter Iudeum, nec ei in balneo se familiariter exhibeat. Quia textus. Nullus, 28. q. 1. tantum interdicit Catholicum summi cum Iudeo in balneum lauari, quo viterit inter eos familiaritatis. Arnon dicuntur sumi lauari ita vt familiaritatis aliqua contrahatur, quando prædicto modo se in eodem balne lauant. Ut non dicuntur sumi lauari, qui non tanquam locj, nec ex conventione inter ipsos intit, sed calo ingreduntur separatis sumi vineam ad furandum.

Circa sextum casum, in quo interdicuntur invitare Iudeos, aut corum coniuui admittere: aliqui eam probationem intelligent quando Iudei cibos discernunt, aliquos responsum, indicant, si morbi grauius multis medicis manducant. Dicuntur, quod dicitur cap. Omnes, 28. q. 1. vbi ea prohibitione continetur, ea traditū ratio, ne inferiores videantur